

Сергеј Пањизник

ВИШЊЕ ЦВЕТАЈУ

*Поводом прославе јубилеја 60 година стваралаштва
Сергеја Пањизника*

Превела са белоруског Дајана Лазаревић

УПС
Глушци
2019.

КРАТКА УВОДНА РЕЧ

Стварати и борити се за једну „плаву звезду“ већ 60 година – невероватно је достигнуће белоруског песника Сергеја Пањизника (познатог још као Папар). У част стваралачког јубилеја Пањизника направила сам кратак избор из његове поезије и превела га са белоруског језика. Велика ми је част, што се на месту издавача потписује Анђелко Заблаћански и „Удружење поетских ствара-лаца“.

Прве три песме Пањизника превела сам средином 2017. године (биле су то „Извор“, „Корак“ и „Неспокој“), а објављене су у часопису за књижевност „Суштина поетике“ (уредник је Анђелко Заблаћански, награђивани песник, мој земљак и пријатељ). Преведену поезију је Пањизнику проследио познати слависта проф. др Иван Чарота, мој ментор и велики узор у преводилачком раду и у животу. Потом сам почела да се дописујем са самим песником и упознајем са његовим ликом и делом.

Пањизник је „детињасто озбиљан“ песник. Његову поезију одликују честе игре речима и звучањем, бројним метафорама и „сладуњавом иронијом“, која лако дирне и зачара читаоца. И сам песник је такав – кроз игру речима и шалу исказе своје најдубље мисли и боли (које је, итекако, имао у животу).

Ипак, о томе какав је Сергеј Пањизник као песник, не желим да говорим ја, која сам у односу на њега почетница. О томе нека сведоче хиљаде чланака и објава у часописима, зборницима, десетине збирки песама и документарних форми и два основана музеја (погледати песникову биографију на крају књиге), као и награде и одликовања, која је добио у Републици Белорусији.

Напоменула бих посебно следеће – поезија Сергеја Пањизника је заступљена у „Антологији белоруске књижевности за децу“ и „Антологији белоруске хришћанске поезије“, за које се надамо да ће изаћи на светлост дана током 2019. године у Београду

(састављач обеју антологија је проф. др Иван Чарота, а преводилац – моја маленкост).

Кратак избор, који видите у овој збирци, бирала сам по свом укусу. Импресионирао ме је песнички израз Пањизника и чистоћа осећања као пријатеља, родољуба, заљубљеног човека. Нећу дужити причу, препуштам Вам у руке ову збирку, а песнику Сергеју Степановичу Пањизнику честитајмо 60 година стваралаштва уз жељу да више још дуго и срећно цветају!

У Београду,

12.3.2019.

Дајана Лазаревић

У СНЕЖНОЈ ДАЉИНИ

"Остани мој драги", -
телеграм за цео Свет,
телеграм далеке туге
и твога завета;
превод неочекиване кривице:

"ОСТАНИ..."

Од себе, од пролећа, Двине речице
не криј се.

"ОСТАНИ МОЈ..."

А чији

бих био у снежној даљини?

Презимећу под Полацком,

И опет чујем кроз ветар благи:

"ОСТАНИ МОЈ ДРАГИ!"

ЗАУВЕК

Нека се моја озебла реч
притули у твоју шаку.
Не љуљај је,
не стресај, као росу.
Помази, као пругастог мачка:
нека спозна у последњем загрљају -
зашто су се људи спојили за век,
исмисливши садржај поштовања,
шест слова:
з а у в е к.

ПАХУЉИЦА

Беле пахуљице - у зиму воде.
Падају на усне - тихо се топе.
Не заборави никад овај славни трен:
тиха пахуљица - само за двоје.
Погледај околу, на простор шумски:
бели облаци - то су маште и снови.
Магију ствара плаво вече, шума и лед;
сенице и јасике поред врата мојих.
И док се искри чистоћа снегова -
удараће срце, живеће љубав.
И без заборава памтиће се час,
и пахуљица та, која је спојила нас.

ЗАЉУБЉЕНОСТ

Пробуђена пролећем
моја тајанствена песма.
И топлина небеса -
моја крилата једра.
Како сам мало урадио,
како мало сам успео
јуче... Прекјуче...
Летос.
И доћи ће да платим
горчином ноћи
за трошене редове,
за нечији крик и огорченост.
Па, буди ти, пролеће,
јаче и топлије, -
да би процветала гласније
над капцима мојих очију -
заљубљеност.

СА КИШНИМ КАПИМА НА УСНАМА

Прошле су грмљавине.
Узећу
сок неба уснама принећу.
Али знам ли, коме
викнуо сам "волим те"?
Хеј, пролеће,
кажи своју судбу,
на њој да се песмом искалим:
ја се враћам на мост,
који сам желео да спалим.

БАЛАДА ЗА ЗАЉУБЉЕНЕ

Први дан

Она: - Ви мене нећете уловити
очима!

Он: - Нећете ме одбити?

Она: - Можда...

Он: - Речима ме нећете
савладати.

Она: - Речи Ваше у лову
Помоћ неће дати.

Други дан

Он: - Птице на лустеру...

Она: --... у заљубљених след!

Он: - Ти мене ублажаваш?

Она - Ја сам - Твој поглед!

Он - Судбу као лет
поново преписати?

Она: -- И кроз шуму сам спремна

У бег се дати!

Трећи дан

Он: - Ставићу препреке...

Она: -- Снаћи – ћу – се – у том.

Он: - Ти и ја - смо заједно?

Она: - Са БЕЛОРУСИЈОМ!

11.7.2013.

ЉУБАВ

*Алексеју Писину (1920-1981), белоруском
песнику и новинару*

Враћам се код рођака, пријатеља,
код људи, који су преживели смрт, -
и слушама о љубави у крви
према застави,
према трави,
према земљи.

Моја застава је чувана у боју,
моје траве није газио непријатељ...

И памте млади славуји,
ко је верни пријатељ
Белорусије
остао.

Срећна, земља живих векова,
и храброшћу и вечном добротом.

Сада иде на испит моја љубав...

И Отаџбина
за њом
оклопом.

НЕФЕРТИТИ

Ћутите, оседели векови,
Са величанством гордим се не шалите:
Данас пролази Лавовом Нефертити
Са очима замишљене реке.

Около су стародавне зидине:
Као некада Египта пирамиде.
Њихови зидови су лозом преплетени...
А ноћ звижди са Замкове планине.

Некада је фараон присиљавао
Народ, да клекне пред лепотицом.
И само су узвишени гости
Могли је назвати "Чаробном душом!"

А данас Лавов трепери од муња.
С поштовањем, грађани, погледајте:
Иде са мном земаљска Нефертити
Глатко, попут египатске краљице.

27.9.1965.

СПОМЕНИЦИ ЉУБАВИ

Вјачки Целешу (1938, белоруском уметнику

У крају том не пропадај
без даха се не дави...
Ти своје цвеће стави
на споменике љубави.
Тамо, где беше неки трен,
где се сакрио сусрет, --
остави ти цвеће за двоје
на спомен на љубавни лет.
Бити вољен - целог живота
то је свето звање.
Нека нестане заборав
у спомен на љубавно знање.
Нека се понови име
далеког блаженог стања...
Ишао је друг мој, и ја
под звезде обећања.
Сам је сада љуљам
крај шума тих свитања.
Носим и речи, и душу
до споменика осећања.

(1978)

ГДЕ ЈЕ ЈАНА, ТУ ЈЕ И ЈАНКО

- Да вас - питам?

- Вас - пи - там

Песмом, коју пише Јанко.

Дешава се, да је клупица
Заузета, али ту је травица!

О, за нас све је забава:
Ја певам - и не бадава,

Јер где је цвеће, ту је глатко,
А где је Јана, ту је и Јанко.

И плове преко ливадице
Наше песме - пошалице!

ОЧИ ИСТИНЕ

Збунила се лепотица:

-- Љубав се не да показати

Кроз прстенчић златни.

Љубави ће недостајати?

Уздише млади:

- А тебе смо дуго чекали,

Црквице окитили,

Тепихе испростирали,

Венчиће смо исплели...

Зашумела је јелица

На сумраку старе зоре.

Заплакала је девочица,

Гледајући у прозоре:

- Мили! Нећу бити сама...

Ово је моја кривица.

Витез си ти мој вољени:

На прстену су - зраци сунца.

25.5.2017.

НЕСПОКОЈ

Ти си написала: „Веома мало сам с тобом.

Не знам: лош или добар,

Какав је карактер твој...“

Девојчице моја драга, највише брине то:

Сазнаћеш ко сам ја,

Кад будеш ти са мном.

ИЗВОР

Ми никада нећемо умрети
Ни у каквим планинама, -
Са тла битке нећемо избрисати
Плава језера:
Нашу Нарач, нашу Свитјаз,
Вечаље, Асвеју...
Партизански крај, који је витешки,
Пронашао нам наду.
Ми никада нећемо умрети,
Нећемо се истопити, као свеће:
Језера на свету нестаће -
Реке остаће: наше Јасељда и Шчара,
И Дњепар и Њоман...
Белорусија - земља светлих чари -
Свако ће о томе знати.
Ми никада неће умрети,
Нећемо се истопити, као свеће:
После нас ће и наша деца
Стати поред извора -
И Отаџбином пролећном
Ће се поносити...

Белорусија ће извор песне
И љубав извор бити!

1989.

КОРАК

Од тебе сам чуо то – и то је била срамота:
„Само си једном рекао „волим“

И то као случајно...“

Девојчице моја драга, и то је наук лак:

Сто стаза ћеш проћи и нећеш доћи,

А потребан је само корак.

У ВЕНАЦ МАКСИМУ БОГДАНОВИЧУ

*Максиму Богдановичу (1891-1917),
једном од највећих белоруских песника*

На папирусу светле ноћи *(На папірусе
светлай ночы)*

оставља свети запис
једини живи летописац
богдановичевски Млади месец
и плете собом вез
на небу инспирације наше
само један знак одмора
зарез

МАКСИМУ БОГДАНОВИЧУ

Максима Адамовичу!
Од Тебе сам се издалека
Вратио дому свом...
Сећање је угарак:
и опет је Твоје име прожето душом.
Идем Отаџбини.
Лет до облака...
Растући до врхова различака,
крај њега дозревају наша жита.

ВЕЧИТО ПЛАВО НЕБО

Пагани су молили бога свога -

Вечито

Плаво

Небо...

...Вечито плаво небо!

Данас, гледати на њега

сећам се, Песниче.

Ти си слио у срцу свом

свежину родне речи

и остао си у данима пробуђеним

ВЕЧИТИМ

и ПЛАВИМ

НЕБОМ.

О Д А Д О Ј А

*Јевгенији Јанишчиц (1948-1988),
студенткињи Белоруског државног
универзитета*

Малена девојчице са друге стране реке!
Драго ми је, што је толико светлости на свету
И замишљене јасељдске љубазности,
И искрености - у подизању руке.

И толико туге, смењујућих брига,
И варљивих тачака савести...
Да ли ћеш кораке од злобе одбранити?
Пеку се на ватри, који су Бога оставили...

Малена девојчице са друге стране реке!
Радујем се што су и стабла несигурна,
Што смех изворски саветују виском,
Што госте прима родна Сарака.

Што је овде далеко - не може се доћи -
Белорусија је јача од Краја - Поезија.

Што постоји прасловенска отаџбина -
Пољесје!
И све што те у животу снађе овоме.

Радујем се, што можемо да бирамо
И да чистимо, и непотребно рушимо...
А срце већ не бије испод ребара,
Када му упаљене бакље поклањамо.

Не желим речи искрене да злоупотребим,
Већ да ти се поклоним из радости меке:
- А ти све ово преко рамена баци
Малена девојчице, са друге стране реке!

3.6.1967. године,
Град Лавов

ШТА ИМА, РЕЦИ

Шта има, реци,
у твојим ливадама и шумама,
шта су одувек тражили песници
и преносили преко мостова шкрипећих,
када су на Купале палили ватре?
Од песама
душе горде су омекшале,
мој крај,
силе твоје су оживеле.
И летописи наши нису старили,
Као што није старила правда на земљи.
И данас
у травама над пчелињим саћем
ноћивају звуци,
певају песници,
да би се на уснама сакрили,
и,
као у бајци,
поново оживели.

КАСНО ВЕЧЕ

Иако су путеви - добра половина,
а моја чекања - обале.

Ни имена не знам, ни реч,
и позвати сутрашњи дан не могу.

Све ће тако проћи: касно вече,
песме река, огњи уморни,
обала реке - ниска, врбинска,
и имена наша - у тишини.

У ЗЕНИЦАМА ТВОЈИХ ОЧИЈУ

пахуљица малена сија.
По њој си у свет излазила -
и са мном се сусретала.
И када смо се већ растали,
и кад је међу нама остао
један растајући поглед, -
зачудио сам се, зашто је нестала
та пахуљица пузећа...
А она је, она је побегла
пресекавши моја беспућа.

И ПРОДУЖИ СЕ ЖИВОТ

Нама су преци оставили
поља,
шуме,
да би смо били
господари
сами...

И слушају пожутелим лишћем,
које им доносе ветрови:
да ли нам је добро,
или се плашимо зиме,
да ли смо верни правој речи;
чега имамо више -
полетног или лошег;
какви смо
и какви ћемо бити...

Стреса јесен
са младог дрвећа лишће
на брда отупела,
нема...

Када се младе гране опролеће,
и млади се продужује живот.

НАТПИСИ

На вратима

Ако си пред вратима странац, -
не стој сакривен иза катанца.
Пређи праг, као да је мост.
А тамо ће знати какав је то гост.

На стаклу

У уздржању постоји граница:
што више трпиш - то мање пијеш,
али када се већ домогнеш вина,
онда иди до самог дна.

На вратницама

Зреле јабуке. Улаз - на левој страни.
Змија спава. А Бог је - већ стари.
ЕВА

На стрелишту

Да ли стрељачка срећа зна,
да постоји и фактор утицаја?

ГЛАСОВИ ИСПОД КОРЕЊА ТРАВЕ

Била је зрела лепа јесен...
Тада се и родила бела песма
у мрачној-мрачној ноћи.
Сигурно је по опалом кленовом лишћу
њу написао добри ждрал
са белим-белим крилима.
Ах, тај ждрал...
Само он своје ждракање
може пренети
у стиховима...

НАД КЊИГОМ ПИМЕНА ПАНЧАНКЕ

*Пимен Панчанка (1917-1995), песник и
књижевни критичар*

Може се и надживети и смирити,
и не сетити се брига својих...
Ја знам да Панчанка не спава...
Он ни нама утихнути не да.
Он, песник, никад не прашта
стих наш, који нема нада.
То није песма, ако не тугује,
не грди нас и не ратује
за себе, за истину,
за људе.

1961.

ПОРЕД ПОЛАЦКИХ ФРЕСАКА

А ти си, Прадславо, осветлила
и више од полочанског краја.
И када бих дошао у Божји рај -
по њему би, сигурно, ти ходила.
- Спремно је срце, - проговорила је, -
да прими Доброту Бога у себе.
Подвижнице, крстом својим
над младима си бдела
просветљене дане отаџбине,
и летописе, житија,
и путовања своја,
и град вечни, град-чудо,
где су пожаре избегле речи
код болесних, понижених, глувих...
Вековни замире језик
у одјеку споменика таквих.

ПРАЗНИК ЈАБУКА

Празник јабука је знак,
да се лето завршава.
У зрелости и на дохват руке
висе гнезда сочних плодова.
Весели ветар на отвореном
љуља се туда и свуда.
Време слободно, безгранично,
малињак нам је Беловежа,
и ограда - глуве одбране пуна...
Шкрипи прелив, а светли сок
на груди је капнуо, на песак -
и августовска пада круна.

НА ТВРЂАВИ

Знао је Скарина летопис
нашег родног Полацка.
Верујем у његове завете:
књиге и љубазност се памте!
Дрвеће расте гранама,
људи расту отаџбином...
Полацким минутима
испуњени су сати.
Овде, на отаџбини рода,
са најтачнијом мером
спојићемо се, друже, вером
са вером свога народа.

МУЗИКА ВЕЧЕРИ

Сећам се те вечери заснежене,
срећан.

Стазом смо ишли шумском.

Слушала си
речи лагане,
насмешене:

- Твој сам...

И музика плаве вечери,
вечите -

подсећа на време,
када смо се ми
под путем Млечним,
сретали,
своју пронашли зору.

Нека се срећа никад не заврши,
не скотрља

звезда са крила славуја,
јер лепша реч се неће родити,
неће наћи:

- Твоја сам!

ЈЕФРОСИНИЈА

*Св. Јефросинија (1110-1173),
монахиња, игуманија, просветитељка
Кћерка кнеза полацке кнежевнине
Усјаслава Брачиславича*

Није ми суђено у животу
два пута у исту реку
да уђем.

Није ми суђено, драги мој,
да ти друго пролеће будем
у животу.

Ја сам јединствена
цвет звездани
са неба плавога.

Ја сам пролеће
непоновљиво:

Јефросинија!

Није ми суђено да будем друга
јер сама пливам реком
по Русији.

Са стом душом ти дођи,
са Отаџбине зло однеси.

Иди.
Није ми суђено да волим.
Веру ћу бранити
од грехова.
Кроз ватру градова
препливаћу до своје браће
за љубав.

ЈЕЗИК СВЕТА

Магла се густа развејава.
Преда мном си. Не треба речи.
Преводи се као "усне"
несхватљива љубав.

Док ти и ја у очајању
погињемо чуперке глава...
Преводи се као "срце"
још несмела љубав.

Љубавни трену, двоје излечи!
Узнеси до самих облака!
Преводи се као "вечност"
необјашњива љубав.

Јединствени на свету језик
без превода и заступника.
Преда мном си - Реч жива
Спасоносна - ЉУБАВ.

ВИШЊЕ ЦВЕТАЈУ

Вишње цветају.
Њих вечерњи ветрови
пролећне обнове
носе по обали...
Вишње цветају.
Ка отаџбини успомене пливају.
Стоје на раскрсници
негде иза села
са липама израслим,
са тихом брезом...
Вишње цветају.
Ка отаџбини успомене пливају.
Слушају сваки
ехо иза реке
росе сеновите,
песме вечите...
Вишње цветају.
Ка отаџбини успомене пливају.

1992.

ЧУВАЈТЕ БРЕГОВЕ ЖИВОТА!

*Долетеле су гуске из родног краја.
Воду замутиле на плавом Дунаву.
(Из народне песме)*

--Подиги штитове! Построј се у ред!
Свако од нас је борац. Славу волимо.
Хеј, хеј! Ратници иза Дунава,
Зауоставите коње са нама заједно!

Прегласно смо изгубили редове.
Планине ћемо срушити храбро.
Хеј, хеј! Козаци иза Дунава,
Како разбити непријатеља - знамо добро.

Пут Предака нам звезде показују опет,
Да бисмо све суседе сагледали.
Хеј, хеј! Ратници иза Дунава,
Ми би у ватри земљицу облачили.

Изнад Хорде - Алгердово пророчанство.
Искрено верујемо нашем напору снажном.
Хеј, хеј! Козаци иза Дунава,
Завладаћемо украденим благом.

А до тада - на коњима! Построј се у ред!
Отаџбини славу вратићемо.
Хеј, хеј! Ратници иза Дунава!
Храбру Потеру почињемо.

22. јули 1967. у Лавову

МОЛИТВА СКАРИНЕ

*Франциск Скаринa (1490-1552),
белоруски хуманиста, лекар,
преводиалац,
Први штампар источних Словена*

На исти начин, као и звери:
на далеки су побегли храст
а признају гране своје;

као птичица: испод облачних
поља, пространства разгледа,
а зна пронаћи гнездо своје
у трави високој и густој;

као риба: по плићаку шета;
плива до чудних брегова,
а чује разгранатост вирова;

као пчеле: у пољу све време,
и непријатељ је пред прагом,
бранећи кошницу, у борбу крећу -

тако и људи: према земљи,
на којој сви одрастају,
где им је Бог на срцу крила дао -

љубав велику осећају.

6.11.2009.

БИОГРАФИЈА ПЕСНИКА

Сергеј Пањизник (белор. *Сяргей Сцяпанавіч Панізнік*) је савремени белоруски песник, новинар и фолклориста. Пише за децу и одрасле, а његову поезију карактеришу јаке емоције,

поскочице и игре речима.

Пањизник је рођен 10. маја 1942. године у селу Бабишки у Витепској области. Завршио је Магиљовску медицинску школу (1962) и радио као болничар при Књажицкој болници код Магиљова. Потом је наставио образовање, па је 1967. године дипломирао на факултету журналистике Лавовске више војно-политичке школе, са звањем ратног новинара. Исте године постаје и члан *Удружења књижевника Белорусије*.

Године 1969. у служби Совјетске армије бива послат у Праг, у Чехословачку. У Праг за њим долази и белоруска песникиња Јевгенија Јањишчиц и они склапају брак 1971. године. Већ следеће године песникиња се вратила у Белорусију и родила сина Андреја (14. новембра 1972. године), а двоје великих песника су се званично развели 1976. године.

Пањизник је своју прву песму објавио у месним новинама „Зора комунизма“ 1959. године. Радио је као уредник књижевних новина: „Вячэрні Мінск“ (1977-1978), уредник Државне радио-телевизије БССР (1980), уредник (1982), а потом и шеф редакције издавачке куће „Юнацтва“ (1984), а потом и водећи уредник ове редакције (1989). За време своје богате каријере, радио је и у Националном научно-просветитељском центру имена Франциска Скарине (1992-1994), а у периоду 1996-1999. радио је на позицији научног секретара Књижевног музеја Јанке Купале.

Сергеј Пањизник је основао два етнографска музеја – у Верхнедвинском и

Миорском рејону Витепске области.

Објавио је неколико збирки поезије: „Ватре Купале“ (*Кастры Купалля*, 1967), „Ловачка пошта“ (*Палявая пошта*, 1972), „Круна наде“ (*Крона надзеі*, 1975), „Чело и век“ (*Чало і век*, 1979), „Речи за добар дан“ (*Слова на дабрыдзень*, 1982), „Копнени“ (*Мацярык*, 1984), „Узде“ (*Стырно*, 1989), „А писар земаљски...“ (*А пісар земскі...*, 1994), „При светлу свеће“ (*Пры свьачэньні*, 2004), „Нас је много!“ (*Нас – многа!*, 2012). За децу је објавио много књига: „Одакле туга пије воду“ (*Адкуль вясёлка п’е вадуду*, 1981), „Бог јесени“ (*Жыцень*, 1986), „Ми грађани!“ (*Мы – грамацеі!*, 1989), „Свежа травка“ (*Золкая зёлка*, 1999), „Слова у роси“ (*Літары ў расе*, 2011), „Путници са пута од иња“ (*Гасцінцы з пуцявін-гасцінцаў*, 2016). Пањизник је објављивао и књиге документарне прозе и бројне зборнике поезије. Десетине књига носе потпис Сергеја Пањизника, између осталих и бројни зборници преведене поезије, аутограми песника разних поколења и друга

дела, која садрже и фотографије, направљене руком овог песника.

Поезија Сергеја Пањизника је превођена на енглески, француски, чешки, литвански, пољски, руски, украјински и српски језик.

Награђен је белоруском медаљом Франциска Скарине (1991), Почасном граматом Председништва Врховног савета Републике Белорусије (1996) Орденом 4. степена Три Звезде Литванске Републике (1998). Дипломата је међународног књижевног конкурса УНЕСКА „Сусрет два света“ (*Сустрэча двух сусветаў*, 1992). Проглашен је за почасног грађанина града Асвеје (2003).

БИОГРАФИЈА ПРЕВОДИОЦА

Дајана Лазаревић је рођена 12. марта 1993. године у Шапцу. Завршила је основне (2016) и мастер студије (2017) на Филолошком

факултету Универзитета у Београду.

Члан је Књижевног Клуба Црњански од фебруара 2016. Године и члан Друштва Живих Песника (и преводилац на енглески језик при истом) од јуна 2017. године.

Бави се писањем поезије и прозе и превођењем. Објавила је три збирке песама: „Кроз простор и време“, 2011, „Стазе звезданог бескраја“, 2012, „Странац“, 2014, и роман „Магловити пут талената“, 2015, духовну биографију „Отац Арсеније – сећање на духовног оца“, 2016.

У 2017. години објавила је, уз помоћ Амбасаде Белорусије у Београду, збирку поезије „Венац“ белоруског класика Максима Богдановича, коју је превела на српски језик. У августу 2017. објављен је зборник поезије ДЖП 4, у издању Друштва Живих Песника, где је Дајана Лазаревић превела поезију савремених аутора са Балкана, са српског и сродних језика на енглески језик.

У јануару 2018. године објављен је каталог „Српска књижевност у Првом светском рату“, у издању Народне библиотеке Србије, којег је превела са српског на белоруски језик. Каталог је представљен на Књижној изложби у Минску (Белорусија) од 5. до 12. фебруара 2018.

У августу 2018. објавила је преведену књигу за децу и младе са белоруског језика „Шушкало и његови пријатељи“ Аљеса Карљукевича. Издање КИЗ Центра. У септембру 2018. године објављена је збирка поезије за децу „Песничке игре“ Виктора Кажура, коју је Дајана превела са белоруског језика. Издање КИЗ Центра.

Добила је велики број књижевних награда у земљи и иностранству, њена дела и преводи су објављивана у бројним часописима и зборницима литерарних радова. Носилац је похвалнице имена Франциска Скарине, коју је доделио Министар информација Републике Белорусије А. Карљукевич, за досадашњи допринос на учвршћивању књижевних веза између Белорусије и Србије, 2018. У децембру 2018. године добитница је награде имена Чингиза Ајтматова у Минску.

Дајанина дела су превођена на енглески, француски, руски и белоруски језик.

САДРЖАЈ

Кратка уводна реч.....	5
У снежној даљини.....	9
Заувек.....	10
Пахуљица.....	11
Заљубљеност.....	12
Са кишним капима на уснама.....	13
Балада за заљубљене.....	14
Љубав.....	16
Нефертити.....	17
Споменици љубави.....	18
Где је Јана, ту је и Јанко.....	19
Очи истине.....	20
Неспокој.....	21
Извор.....	22
Корак.....	24
У венац Максиму Богдановичу.....	25
Максиму Богдановичу.....	26
Вечито Плаво Небо.....	27

Од А до ЈА	28
Шта има, реци	30
Касно вече.....	31
У зеницама твојих очију	32
И продужи се живот	33
Натписи.....	34
Гласови испод корења траве.....	36
Над књигом Пимена Панчанке.....	37
Поред полацких фресака.....	38
Празник јабука	39
На тврђави	40
Музика вечери.....	41
Јефросинија	42
Језик света	44
Вишње цветају	45
Чувајте брегове живота!.....	46
Молитва Скарине.....	48
Биографија песника	51
Биографија преводиоца.....	55

Сергеј Пањизник
ВИШЊЕ ЦВЕТАЈУ

Наслов оригинала
ВИШНІ ЦВІТУЦЬ

Превела са белоруског
Дајана Лазаревић

Издавач
Удружење поетских стваралаца
Глушци

За издавача
Анђелко Заблаћански

Дизајн корица:
<http://cdn.desktopwallpapers4.me>

Слог и прелом
УПС

Штампа:
Pharmalab
Београд

Тираж
300

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.3-1

821.161.3.09-1 Пањизник С.

ПАНІЗНИК, Сяргей Сцяпанавіч, 1942-
Вишње цветају / Сергеј Пањизник ; превела са белоруског
Дајана Лазаревић. - Глушци: Удружење поетских
стваралаца, 2019 (Београд :
Pharmalab). - 60 стр. : ауторова слика ; 17,6 cm

Превод дела: Вішні цвітуць. - "Поводом прославе јубилеја
60 година стваралаштва Сергеја Пањизника" --> насл. стр.
- Тираж 300. - Стр. 5-7:

Кратка уводна реч / Дајана Лазаревић. - Биографија
песника: стр. 51-54. -

Биографија преводиоца: стр. 55-57.

ISBN 978-86-81516-00-3

а) Пањизник, Сергеј Сцяпанавич - Поезија (1942-)
COBISS.SR-ID 275839244